Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud ruší usnesení obecního zastupitelstva v K. z 12. ledna 1924 a je potvrzující rozhodnutí okresní správní komise tamtéž ze 7. května 1924, zrušuje se pro nezákonnost. Jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — — — Zákon o obecních úřednících z 29. května 1908 č. 35 má v §u 18 zachovaném v platnosti zákonem z 23. července 1919 č. 443 Sb. toto ustanovení: »Přestupky disciplinární nebuďtež stihány po uplynutí jednoho roku ode dne, kdy vešly úředně ve známost obecního starosty nebo obecního výboru.« Na tento předpis staví žal. úřad svůj právní názor o promlčení disc. stihání Karla N., docházeje k úsudku, že disc. stihání Karla N. jest promlčeno, poněvadž disc. řízení nebylo obnoveno ve lhůtě 1 roku od doručení rozhodnutí z 10. července 1922, spočívá tedy na názoru, že promlčení dle §u 18 zák. č. 35/1908, bylo-li přerušeno, počne běžeti znovu od posledního aktu stihacího. Názor ten nelze sdíleti.

Cit. zákon o ob. úřednících nemá předpisu o přetržení promlčení, norma §u 18 jest rázu výjimečného, nutno ji proto vykládati striktně. Třeba tedy ze znění normy té usuzovati, že zákonodárce chtěl vyloučiti trestnost disc. přestupku jedině v tom případě, když příslušný orgán neprojevil vůli stihati přestupek do roka ode dne, kdy vešel úředně ve známost ob. starosty neb ob. výboru, z čehož plyne, že trestnost disc. činu nezaniká, jakmile příslušný činitel v zákonné lhůtě projevil vůli stihati disc. přestupek a učinil opatření k tomu cíli.

Takový projev vůle stal se již usnesením ob. zastupitelstva z 20. března 1920 po předchozím slyšení Karla N. a po vyžádání návrhu úřednické komise. Okamžikem, kdy ob. zastupitelstvo projevilo vůli stihati Karla N. disciplinárně, bylo vyloučeno pominutí trestnosti stihaného činu podle ustanovení § 18 zák. o ob. úřednících a nemění na tom ničeho ani ta okolnost, že zmíněné usnesení ob. zastupitelstva bylo pro formální vady zrušeno, neboť zmíněný účinek nastal již před jeho zrušením.

Nemá proto právní názor žal. úřadu, že pro Karla N. nastala dle cit. §u 18 beztrestnost tím, že nebylo v době od doručení rozhodnutí z 10. července 1922 do 12. ledna 1924 obnoveno disc. řízení, opory v cit. normě. Nař. rozhodnutí, pokud ruší usnesení ob. zastupitelstva v K. z 12. ledna 1924 a rozhodnutí II. stolice, pokud usnesení to potvrzuje, opírá se jedině o domnělé promlčení trestnosti; bylo je proto v tomto bodě zrušiti dle § 7 zák. o ss. — — —

č. 5316.

Četnictvo (Slovensko): * Nárok strážmistra býv. uh. četnictva za převzetí do evidence čsl. četnických pensistů a výplatu odpočivného jest posouditi dle § 79 zákona č. 153/23. Zákon č. 299/20 na takového strážmistra neplatí.

(Nález ze dne 23. ledna 1926 č. 1275.)

Věc: Pavel K. v R. proti ministerstvu vnitra o převzetí do evidence jako četnického gážisty ve výslužbě a o výplatu pense.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Ze spisů jde, že st-l byl do 5. prosince 1918 uherským četnickým strážmistrem ve V., že od tohoto dne četnickou službu nekonal, že odmítl vstoupiti do čsl. četnictva a že nebyl ani jako uh. četník pensionován, ani republikou čsl. do výslužby dán nebo do výslužby převzat. Žádosti jeho z 11. ledna 1924 za převzetí do evidence čsl. pensistů nebylo nař. rozhodnutím vyhověno, což stížnost napadá pro nezákonnost a pro vady řízení. Nař. rozhodnutí opřeno jest o skutečnost, že st-l není četnickým pensistou, nebyv pensionován ani býv. král. uh. vládou ani vládou republiky čsl. Zároveň poukázáno k ustanovení § 22 odst. 3 zákona ze 14. dubna 1920 č. 299 Sb. a k okolnosti, že žadatel přerušil dobrovolně služ. poměr a nemůže býti již považován za příslušníka četnictva. Stížnost, doznávajíc děj vylíčený, neuvádí právní normy, o kterou nárok svůj opírá, nýbrž soudí, že příslušníci sboru četnického, kteří nebyli ze sboru propuštěni, mají nárok na pensi, že proto žal. úřad měl zjistiti, jak dlouho st-l u četnictva sloužil, jaká pense mu přísluší a že měl st-le s touto pensí do evidence čsl. četnických pensistů převzíti.

Nss založil rozhodnutí o této stížnosti na následujících úvahách:

St-l byl ještě po převratu příslušníkem uh. četnictva a příslušníkem četnictva republiky čsl. se nikdy nestal. Nelze proto na něho použíti zákona ze 14. dubna 1920 č. 299 Sb., který četnictvo republiky čsl. organisuje, tudíž, nečině zmínky o četnictvu dřívějších států, má platnost pouze na četnictvo republiky čsl. V době, kdy nař. rozhodnutí bylo vydáno, platil však zákon ze 4. července 1923 č. 153 Sb., který upravuje některé služ. poměry četnictva a některé četnické požitky, zejména odpočivné a zaopatřovací. I tento zákon pojednává o četnictvu republiky čsl., má však v § 75 a násl. ustanovení přechodná, zejména v § 79 o osobách četnických ze stavu mužstva, jichž nárok na četnické požitky odpočivné povstal před účinností tohoto zákona, t. j. před 1. lednem 1920. Nař. rozhodnutí dle této právní normy nárok st-le neposoudilo, nýbrž použilo u něho právní normy, na něho neplatící, pročež bylo dle § 7 zák. o ss zrušeno.

Č. 5317.

Poplatky vývozní a dovozní. — Administrativní řízení: I. * Ministerstvo obchodu nemůže předepisovati dodatečně poplatky za vývozní (dovozní) povolení z důvodu, že při vydání povolení bylo pro vyměření poplatku použito nesprávné sazby. — II. Poplatky dovozní a vývozní se vybírají za povolení k dovozu neb vývozu, nikoliv za skutečný vývoz nebo dovoz. — III. Všeobecně závazná norma musí býti náležitě publikována.

(Nález ze dne 26. ledna 1926 č. 1980/25.)

Prejudikatura: Boh. 1054 adm. a j.

Věc: Firma Bratia R. ve S. (adv. Dr. Viktor Schiller z Prahy) proti ministerstvu obchodu o vývozní poplatky.